

Pojken och hans pappa

Ständigt samma fråga:

hur mår pappa, hur mår
pappa? Mår han någorlunda
bra idag, samma frågor varje
dag molande i magen, det kryper
i kroppen av oro och nervositet,
hur mår pappa idag, går det att
prata med honom tänker pojken
som är 8 år gammal.

Pappa som inte bor hos oss men
som alltid är här ända har startat
dagen med en flaska billigt rödvin
samt sex stycken valiumtabletter
så att han är så där lummigt,
flummigt, lättantändligt stingslig.
Pojken går försiktigt på tå och vet
inte vad han ska göra eller säga.
Ska han liksom gå upp i rök och
låtsas att han inte existerar eller
ska han säga någonting smart?

Pappa är en koloss på lurfötter
med spikrak kurs mot helvetet.
Pojken älskar sin pappa helt
villkorslöst och känner som
en seismograf pappas alla
skiftningar i röst, blick och
allt det outtalade som inte
går att sätta ord på och som
skaver inne i bröstet, förtvivlan,
hopp, förtvivlan, hopp, förtvivlan.

Pappa ruskar av sig sina värsta
demoner och föreslår att de ska
pyssla en stund med sina frimärken.
Pojken skiner upp och de har en riktigt

fin stund trots att pappa är rätt så flummig.
En hermetiskt sluten tystnadskultur råder
i hemmet när det gäller pappas situation
och tillstånd och ingen talar med pojken
om hur pojken mår. Man ska tro på Gud
så ordnar sig alla problem automatiskt.

Pojken har så jävla ont i magen och han
får inte bli arg för det är en bannlyst känsla.
Pappa sveper en flaska rödvin till och som
vanligt sex tabletter valium så att han blir
så där jobbigt närgången och ska kramas
och pussas och tjata jag älskar er alla!!
Då flyr pojken in på sitt rum och hänger
sig serietidningarnas värld där Tintin är
hans bästa vän. Pappa är på rejäl dekis,
en bipolär multimissbrukare av högsta
rang som passionerat förstör sitt liv i en
metodisk självutplåning som gör hans
aura svart och olycksbådande.

Pojken har sina livsstrategier, bygger
lego i timmar, spelar brädspel med sina
kompisar och bygger kojor i rummet.
Det är nyårsafton 1974 och pappa dricker
Absolut vodka hela dagen utan att mamma
reagerar och protesterar trots att han nästan
inte kan sitta rakt under middagen och slöddrar när han pratar. Pojken får ett helt hysteriskt
skrattanfall och kan inte sluta skratta så han får äta på sitt rum. Mamma och pappa knullar på övervåningen
så att det låter ned till pojken som sittet och tittar i porrtidningen Piff.

Pappas så kallade liv går stadigt utför och han hävdar bestämt att han minsann inte behöver någon hjälp från
samhället. 1976 så har ångesten och förvirringen och bara den totala hopplösa nedgångenheten gjort
tillvaron outhärdlig, gränspsykos, utmattning, depression, skuld, skam och självförnedring.

I början av maj precis när björkarna håller på att slå ut till en härlig försommar så tar pappa livet av sig, han
skulle snart fylla 47 år.

Pojken får reda på det dagen efter på sin födelsedag när han glad och upprymd kommer och studsar med sin
nya basketboll och ser fram emot sitt härliga kalas med presenter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten